

Nejstaršího Ondřeje zlákala truhlářina. Celý rok se přičinlivě učil v dílně vyhlášeného řemeslníka tomu, jak vyrobit fortelnou skříň a ještě fortelnější postel. Když nastal čas odchodu, vychválil ho mistr až do nebes a na památku mu věnoval speciální stolek. Stačilo jen říct „stolečku, prostři se!“ a už se na něm hromadila jedna lepší

pochoutka než druhá. To by ale nebyl marnivý Ondřej, aby se hned v prvním hostinci nepochlubil před kumpány. Zatímco chlapi hodovali, až jim omastky tekly po bradách, přemýšlel nenechavý hostinský, jak stoleček získat. Stačila na to hluboká noc, tvrdý Ondřejův spánek, podobný stolek na výměnu a bylo. Druhý den ráno se mladík nestačil divit.

Nejmladší Jiřík našel zalíbení v kovářině. Učaroval mu žár kovářské výhně, kovový zvuk kovadliny a práce se železem. Zanedlouho formani nechtěli na okování svých koní nikoho jiného než Jiříka, tak byl šikovný. Na konci svého učení dostal Jiřík za odměnu pořádnou sukovici. „Běž za hostinským a požádej ho,

ať ti vrátí věci, o které okradl tvé bratry. Když nebude chtít, řekni jen ,obušku, z pytle ven!' a dívej se, co se stane,“ mrkl na něj kovář spiklenecky a rozloučil se s ním. Samozřejmě že se hostinský bránil vydat oslíka i stoleček, a tak došlo na obušek. Jak Jiřík rozkázal, vyletěla sukovice z vaku a už nemilosrdně tančila zloději po zádech.